

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. augusztus 21.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

THÁRÉ NEMZETSÉGE REMÉNYSÉGE

Köszöntés igéje: Zsoltár 40,6

Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy elszámlálhatnám.

Énekek: 8,1.4; 425; 230,1-2; 633

Lekció: Józsué 24,1-3

Alapige: 1Mózes 11,26-32

Tharé pedig hetven esztendős volt, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt. Ez a Tharé nemzetsége: Tharé nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótot. Meghalt pedig Hárán, az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban. Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkah, Háránnak Milkah atyjának és Jizkáh atyjának leánya. Szárai pedig magtalan volt; nem volt néki gyermeke. És felvette Tharé Ábrámot az ő fiát, és Lótot, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindultak együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutottak Háránig, és ott letelepedének. Volt pedig Tharé kétszázöt esztendős, és meghalt Tharé Háránban.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, áldunk téged azért a hatalmas ajándékért, amit adtál a természetben nekünk, hiszen hullott az eső. És ha nemzeti ünnepünkön nem is lehetett mindent úgy megtartani, ahogy tervezték vezetőink, de köszönjük, hogy népünk is együtt ünnepelhetett. Köszönjük neked azt a hosszú időszakot, ami népünk történelmében mutatja áldásodat, kegyelmedet és bizony sokszor ítéletedet is. De azzal is helyreállítani akartad mindig népünket.

Magasztalunk, hogy a bibliai történet üzenetében láthatjuk, nemcsak mi mint nép ünnepelhetünk, hanem az ószövetségi időben is ugyanígy tett a te néped. És köszönjük, hogy hívő emberekként így szerethetjük mi is hazánkat. Azt is köszönjük, hogy most is a gyülekezet közösségében imádkozhatunk is ezért. Kérünk, adj a mi népünknek is hozzád térést. Ne idegen isteneket szolgáljon a mi népünk, hanem téged.

Vezetőinket is így formáld, így használd a te eszközeidként. És köszönjük azokat a vezetőket, akik a tiéd lehetnek, segíts nekik vállalni a hitüket a magasabb beosztásban is.

És Urunk, arra is kérünk, könyörülj meg a mi népünk jövőjén, gyermekeinken, unokáinkon, dédunokáinkon. Hálát adunk, hogy a keresztség sákramentumában is mutatod ma is az istentiszteleten, ki is vagy te Jézus Krisztus által. Magasztalunk, hogy az Úr Jézusban jelentetted ki legteljesebben magadat. Köszönjük, hogy őbenne és őáltala minden ígéretedet beteljesítetted. Ami pedig még hátra van, az is teljesen bizonyos, hiszen reménységgel várjuk.

Kérünk, hogy a te vigasztaló reménységed hadd töltse be azt a családot, akik gyászolva vannak itt. Hálát adunk, hogy a hét közben a temetőben is szólt a te igéd, ott voltál, jelen voltál. Köszönjük a feltámadás bizonyosságát, örömhírét. És kérünk, hogy segíts hordozni nekik is, és mindannyiunknak, akiknek a gyász azért teher, kegyelmedre tekintő hittel, benned megnyugodva békességgel hordozni a gyászt.

És kérünk, hogy azt add ma is nekünk, amire szükségünk van, ezt te tudod a legjobban. Ha kell, ints, bátoríts és vigasztalj, Jézus Krisztusért. És köszönjük, hogy ez által megújulhatunk, megtisztulhatunk, megerősödhünk a kegyelemben. És áldunk, hogyha a bűn is megsokasodott volna az életünkben, a kegyelem sokkal inkább bővülködik akkor is.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliamagyarázók is szokták használni azt a képet, amit mi itt, Pasaréten többször is hallhattunk már az igehirdetésekből: a hitet a szemüveghez lehet hasonlítani. A hit szemüvegén át tekintünk az eseményekre,

a dolgokra magunk körül, így hallgassuk a híreket akár nemzeti ünnepen is. De akkor elmondható az is: a reménység, ami – emlékeztek – a jövővel kapcsolatos beteljesedés bizonyossága, akkor távcsőként jellemezhető. Mert a távcső közel hozza számunkra azt, ami nagyon távoli. Legszívesebben most fel is mutattam volna egy távcsövet, de azt gondolom, velem együtt el tudjátok ezt képzelni.

Nagyon fontos – így mondom most már –, hogy a reménység távcsöve az arra a titokra mutat, hogy valamit Isten a múltban tett, valami az ő isteni tökéletességéből, tulajdonságaiból megmutatkozott. Mindenképpen ehhez kapcsolódóan Isten szava, kijelentése ígéretként hangzott el, és ez lehet, hogy egy nap múlva, két nap múlva, egy hónap múlva, két év múlva, tíz év múlva, száz év múlva, háromezer év múlva biztos beteljesedéssel végbe is ment. De amíg nem teljesedett be, a reménység távcsövében, az Úrban bízók mindig is olyan valósággal élhettek az isteni szó bátorítása, vigasztalása erejével, mintha már beteljesedett volna.

A reménység távcsöve megmutatkozott Józsué idejében is. Mint tegnap nekünk nemzeti ünnep volt, akkor ott a sikemi országgyűlés. Ott voltak a vezetők, a nép is, és Józsué ebben az ünnepben egyszer csak a reménységről beszél. Akkor ők már bent voltak az ígéret földjén, azt is ünnepelték. De a reménységet úgy akarta kiemelni a népe számára, hogy visszautalt, hogy gondoljuk át, hogy mi mindent tett Isten, ki is volt ő ott a kezdeteknél is, népünk kezdeteinél.

Én olyan hálás voltam az Úrnak, hogy köztársasági elnökünk ünnepi beszédében is megfogalmazódott az, hogy magyar népünk múltjában mi mindent tudhatunk, tapasztalhatunk, ezért a jelenben is hogy lehet ünnepelnünk, és miért lehetünk a jövővel kapcsolatban is bizonyosságban mi is.

Isten népe, még egy Istent nem ismerő nép is megtapasztalhatja a reménységet, ha mer bízni Istenben reménységgel. Az Isten múltbeli tetteinek a kiindulása, ami számunkra e földi életben megragadható, az őstörténetekben van. Ezek valóságos történetek, ahogy hallhattuk a hétközi istentiszteleten is. Hálásak lehetünk, hogy a gyülekezetben mi úgy nőhattunk föl, hogy a szószékről úgy hangzottak az igehirdetések, hogy ezek nem legendák, mítoszok, mesék, hanem valóságos történetek az emberiségről. De az őstörténetek utolsó, záró része is, ahogy egyébként az indulás is mutatja, egy házaspárról a kezdeteknél, vagy családról szól. De közben az egész emberiséget is érinti, ráadásul a bűneset utáni emberiséget. Ráadásul már az özönvíz utáni emberiséget is. Józsué pedig, amikor bizonyosságot tett, erre utalt. Később majd István is, aki vértanúhalált halt először az újszövetségi nép tagjaként, tanúbizonyságot tehetett, nem is védőbeszédet tartott, és ő is utalt azokra az isteni tettekre, amelyek az őstörténetek záró részében találhatók.

Az az ősigéret, ami – emlékeztek – a Sátánnak adott kijelentés volt a bűnesetnél, de ez Ádám és Éva számára, és nekünk is evangéliummá – szoktuk így mondani –, ősevangéliummá lett: az asszony magva eljön majd és a kígyó fejére tapos. De közben, amíg az is beteljesedik, addig is mindig is lesz asszony magva és kígyó magva közti ellenségeskedés. Az őstörténetek ezt is bemutatják.

Aztán itt a folytatásban, itt a 12. résztől kezdődően, Ábrahám történetétől indulóan látszik, hogy sajnos a kígyó magva jelen van a bűneset utáni világban az özönvíz után is, de a kígyó magvához tartozók is, bármikor az Úréi lehetnek. Hiszen majd az Ábrahámnak adott egyik legnagyobb ígéret az lesz, hogy: a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei. Mert az Úr szabadító, megtartó Isten. És azt az ígéretet, amit rögtön ott a bűnesetnél tett a Sátánnak, hogy hirdesse, legyőzetett a Sátán, beteljesítette. Természetes módon a bűnbe esett emberpárnak is hirdette, nekünk is, akik az Úréi vagyunk már kegyelmet nyert bűnösökként, vagy ha úgy vagy itt, hogy te még nem vagy kegyelmet nyert bűnös, még az Úr nélkül élsz, akkor is hirdethetem a bibliai történet üzenete miatt: az Úrnál ott a szabadulás, szabadítás lehetősége ma is.

És ez különösen akkor lesz fontos – és ez látszik az őstörténetek záró részében –, amikor a reménység távcsövével egy olyan helyzetben kell élni, amikor igen komoly reménytelenséget tapasztal az Úrhoz tartozók családja, népe is. Nehéz, reménytelennek látszó élethelyzetekben, élethelyzetben is biztos reménységgel, mert az Úr megtartó Úr. És még az ilyen reménytelennek tűnő élethelyzetből is az Úr hatalmas reménységet készít, mert az ígéret alapján tesz mindent céljának és tervének megfelelően.

Pár dolgot azért először megnézünk a Sém nemzetsége, nemzetségtáblája jellemzőiből, hogy aztán láthassuk, hogy Tharé családjában, Tharé nemzetségében – ahogy hallottuk a Károli fordításból – miben mutatkozik meg akár a reménytelenségben is az Úr reménysége, mert az Úr személye ott van. Itt a 11. rész 10. versétől kezdődően íratta le az Úr Mózesrel azt a kijelentést, ami megmutatta, hogy Sém vonalán a messiási ígéret vonala, az asszony magva vonala, nemzetségtáblája hogy alakul, milyen nevek, jellemzők vannak ott. De ez is már része a 10. és 11. részekben kijelentett hatalmas evangéliumnak, isteni örömhírnek, hogy Noé fiaitól benépesedett az özönvíz után is a föld.

Itt a 11. részben – ami a kalauz szerint, ahogy mondtam, a mai napra kijelölt igeszakasz – az első verstől kezdődően nagyon szomorú tényről olvasunk, ismerik a legkisebb gyermekek is, a Bábel tornya történetét, amely szomorú abban az értelemben, hogy megmutatja, az özönvíz ítélete után milyen hamar az emberiség úgy viselkedik, mint aki a kígyó magva jellemzőit hordozza. Méltó lenne az özönvízre ismét. De miért nem ítéli Is-

ten az özönvízzel őket? Mert megígérte, hogy nem lesz többé özönvíz. Viszont az is látszik, hogy ennél még nagyobb terve van az Úrnak. Nemhogy nem lesz özönvíz, hanem ő szabadítót, szabadítást készített. És mennyire szabadításra szoruló az a nemzedék.

A reménység fényében, a reménység távcsövében az Isten múltban tett ígéretét tudva, ismerve, tekintve előre, a Babel tornya adott élethelyzetében élő Istenben bízó hívő emberek is akkor és ott tudhatták, akármilyen gonosz is a nemzedékük, az Úr ígérete végbe fog menni.

Számunkra, amikor az Úr mindezt leíratta, abban ragyog föl, hogy a Babel tornya történetét szerkezetileg a nemzetségtáblázatok keretébe helyezte. Nézzük meg, hogy Isten hogyan munkálja az asszony magva eljövetelét majd, hogyan népesíti be a földet. A bűn miatt meg kellett sokszorozni a nyelveket, mert különben az emberiség Isten nélkül, egy nyelvet beszélve egy nagy egységként élne, de ezt az Úr nem engedte. De a hangsúly azon van most már az Úr kegyelmét, szabadító ígéretét látva, hogy de nézzük meg, hogy ez a bűnbe esett emberiség a bűneset után, az özönvíz után is kapja a szabadítót.

És a messiási vonal a történet után van. Sém utódairól a megelőző részben, a 10. rész utolsó verseiben is olvastunk már, akik a sémiták, testvérnépei a mai Izraelnek is. De hogy kik azok, akik Sém-től a messiási vonalon származtak és majd Jézus nemzetségtáblázatában is ott van a nevük Lukács evangéliuma 3. részében, ez a Babel tornya története után. Aláhúzendó, hogy a nemzetségtábla hirdeti: az Úr beteljesíti minden ígéretét, van vigasztalás, van reménység, bátorítás.

Még három jellemzőt szeretnék elmondani ide, csak megemlítve, bár ezek a megemlékések is mutatnak az Úr csodás személyére. Nagyon feltűnő, hogy mennyivel kevesebb ideig élhetnek az özönvíz után Sém utódai is. Kilencszáz éveket éltek korábban – az 5. részből megtudjuk –, itt már csak ötszáz, négyszáz, aztán még lejjebb megy. Tharé kétszázöt éves korában hunyt el. Viszont jellemző, rövidebb életkor, de nincs ott az 'és meghalt' kifejezés, ami az 5. részben mindig ott van. Mert nem az a fontos a nemzetségtáblában, hogy 'és meghalt', azaz a halál mennyire valóságos, mennyire szörnyű, hanem Isten azt akarja megmutatni, azt lássuk meg, hogy ő adja a messiási ígéretnek vonalán is az utódokat. És mivel kevesebb az évszázad, kevesebb az év, az idő, az életkor, így hamarabb oda lehet érni ahhoz a személyhez, akin keresztül aztán minősítetten is megmutatkozik, ki is az a szabadító Úr, aki szabadítót készít. Nagyon hamar ott lehetünk Ábrám, aki ugye a későbbi Ábrahám, személyénél.

Az is benne van itt a Sém nemzetségtáblájában, ahogy a végét olvastuk, ezt hallhattuk is: „Tharé pedig hetven esztendő volt, és nemzete Ábrámot, Nákhort, Háránt.” Itt is három fiú. Ahogyan Noé három fiát is ugyan-

ilyen módon mutatja be Noéhoz kapcsolódóan korábban, jelezve, hogy amíg Noé és a három fia isteni kijelentésében mutat a reménységre, lesznek majd utódai Noénak, lesz messiási vonal, ugyanez a jellemző fedezhető fel Thárénál. Ábrám, Náhór és Hárán.

Hadd mondjam el, hogy az írásmagyarázók kiemelik, lehet, hogy Ábrám/Ábrahám volt a legidősebb fiú, de nem biztos. Ebbe most ne menjünk bele. Azt viszont szeretném megemlíteni, ha nem is ő volt a legidősebb, akkor is az ő neve van először. Ha ő volt a legidősebb, ha nem, egy biztos, az ő személye – a folytatásból kiderül – fontos személy lesz. Ha valaki még soha nem olvasta a Szentírást és csak most hallotta először akár közülünk is vagy az interneten keresztül hallja majd ezeket a verseket, akkor nem tudhatja, hogy mennyire fontos Ábrám, de a Bibliát ismerők tudják. Mert Isten előre meg akarta mutatni az ő kegyelme nagyságát, reménységet hirdetett.

És azt is vegyük észre, hogy Tháré hetven évesen lett édesapa. Pedig a korábbi nemzedékekben harminc valahány évesen vagy még harminc évet megelőzően születtek a gyermekek. Ez is jelzi, hogy valamiért Thárénak szinte kétszer annyit kellett várni, sőt, kétszer annyit kellett várni, hogy végre gyermeke szülessen. Ez is mutat előre valamire, ami majd Ábrahám történeteiben elő fog jönni. Sém nemzetségtáblájának a leírásában néhány hangsúlyos mozzanat, ami mutatja, hogy az Úr ott van, munkálkodik.

És itt tudunk továbblépni a Tháré nemzetségére. Ott van az Úr, munkálkodik, az ő ígéretét be fogja teljesíteni, a reménység távcsövében ez világosan látszik. De közben nem olvastam egyszer sem, hogy az 'Úr pedig' vagy 'Isten pedig'. Nincs ott az Úr személye megemlítve. A nemzetségtáblázatokban sem itt az özönvíz utáni részeknél, csak ott, ahol valami bűnnel kapcsolatos: a Babel tornyánál, illetve Nimród életénél – ahogy hallhattuk a hétközi istentiszteleten. De a messiási vonal nemzetségtáblája részénél nincs ott az Úr megemlítve, mert nem az a fontos, hogy oda legyen írva, hogy az Úr, az Isten, hanem ha nincs is ott, akkor is láthassuk, tudhassuk az ígérek miatt, hogy ő tudja, hogy mi a terve, az ő célját a háttérben munkálkodva is végbe viszi.

Ennek azért van jelentősége, azért is, mert lehet, hogy neked is van éppen most valamilyen nehézséged, ahol reménységre van szükséged, megfáradtál, nem bírod a várakozás terhét, hogy meddig kell még várni. És ilyenkor milyen jó lenne, hogyha az Úr valami olyasmit mondana, ami-ben ott a neve, biztos ígéretet kapnék. De ha nem olvasunk is éppen akkor olyan ígét, ha nem halljuk éppen a prédikációkban is úgy az Úr személyét, ahogy szeretnénk, vagy gondoljuk, attól még az Úr ott van. A 12. rész 1. versétől kezdődően szerepel majd többször is az Úr neve, amikor már az Ábrahám története leírása kerül sorra. De az Úr jelen van, ígéretét végbe viszi feltartóztatlanul.

És ez akkor is így van, hogyha Tharé családja idegen isteneket imádó – hallottuk Józsué könyvéből az Úr kijelentésében. Viszont érdekes, hogy itt nem említi az Úr, hogy a Tharé családja milyen isteneket imád, szolgál. Tudjuk a kijelentésből, hogy valóban pogány bálványimádó volt Tharé, valószínű holddistent imádot. Úr-Kaszdímiban is és Háránban is fontos istenség volt a holdisten. De nem ezen van a hangsúly. A nemzetségtáblában nem ezt akarja kiemelni most, hogy vajon milyen volt az a család, ahova Ábrám megszületett.

Most gondoljatok bele: az egész Szentírás erről beszél, hogy kiket hív el az Úr az ő népe tagjaiként. Mi nem a tökéletesek társasága vagyunk, hanem a kegyelmet nyert bűnösök közössége. Bálványimádás – az újszövetségi levelekben, most az 1. Korinthusi levelet is, ahogy olvassuk, hát még a hívőket is támadja a bálványimádás. Ami még ennél is fontosabb: magát Jézus is megtámadta a Kísértő a bálványimádással, amikor mondja neki, hogy az egész világ a tied, csak engem imádj.

De hát az Úr meg mit mond az ő örökkévaló szeretetéről? Megint az örök kiválasztás drága titka: „mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat”. Az Isten örökkévaló szeretete, amikor megnyeri azokat, akik az övéi lesznek, és megtartja őket bűntől is. Ezt mindenképp szerettem volna kiemelni megint így mondván: nincs benne, a Józsué könyvében viszont ott van, hogy nem érdemelné meg Tharé, meg a családja, hogy ők az Úr népe legyenek, de hát már az ígélet is ahogy elhangzott ott a bűnesetnél, azt hirdeti, hogy itt az Úr szeretetén, hűségén, kegyelmén van a hangsúly. És az övéit pedig így magához vonja és ígéletével bátorítja, erősíti. A múlt ígérete hogyan alakítja a jelent és hogyan teszi bizonyossá a jövőt. A háttérben munkálkodik az Úr, de munkálkodik.

A folytatásban azt is látjuk, hogy ez a család tényleg olyan család, amely nem sokban különbözik azoktól a családoktól, akikkel akkor, ott együtt éltek. Mi jellemző Tharé családjára? Elég sok reménytelenségre okot adó körülmény. Így folytatódik az ige: „Ez a Tharé nemzetsége: Tharé nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt.” – itt a három fiú ismét – „Hárán pedig nemzé Lótot.” Most nem Ábrahámra utal először, hanem „Hárán pedig nemzé Lótot.” És amikor Lót nevét halljátok, akik ismerjük a Szentírást, eszetekbe juthat, hogy Lót még akkor is nagyon testiesen gondolkodott, világiasan, túl világiasan, amikor már Ábrahámval ott voltak az ígélet földjén. És emlékeztek, tőle származik majd nagyon furcsa módon a moábiták és az ammoniták nemzetsége.

De tudtok mondani legalább egy olyan moábita személyt, akiről biztos tudjuk, hogy ő az asszony magva vonalához kapcsolódott, az Úr Jézusnak is az ősanyja lett? Rút, így van, Rút.

Lót személye itt van, de az egész Szentírásban, amikor Lótnak a bűnét, súlyos bűnét is bemutatja az ige, mindig mutatja, igen ám, de ahhoz a családhoz tartozik, aki az Úr, és az Úr kegyelme, szabadítása, hűsége, az ígéretek miatt Lót életében is többször megmutatkozik. Ez nem véletlen, hogy tetszett az Úrnak – még mielőtt Ábrahámról írna bármit is – Tharé nemzetségénél például Lótra utalni. És még mindig nem a nagy reményteljes körülmények. Mert megtudjuk, hogy Lót édesapja viszont hamar meghalt: „Meghalt pedig Hárán, az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban.”

Itt megint jelentősége van annak, hogy amíg a nemzetségtáblában nem olvassuk az 'és meghalt' kijelentést, mint az 5. részben... Hol olvassuk itt? Hihetetlen szomorú igazság: és meghalt. De nem a szokásos nemzetségtáblában leírt mód, hanem most a fiú hal meg hamarabb, mint az édesapa. De itt is mit emel ki? Hogy a halállal szemben is az az Úr, aki a bűnesetnél már a Sátánt is egyértelműen legyőzte és kijelenti, hogy te vesztes vagy, Sátán, mert hiába lesz testi halál, hiába van lelki halál, örök kárhozát, az Úr mindezt legyőzte. Az Úr a győztes. A Jelenések könyvében látszik, hogy a Sátán is, a halál is, minden, ami a Sátánhoz és a bűnhöz köthető, minden az Úr által legyőzött.

Itt a történetben meg miben látjuk ezt az egyszerű ténytet? Nézzük meg, hogy a családot mennyire összetartja ez a szomorú haláleset. Összefog a család, nemcsak a családfő. Nákhór, Ábrám bátyja feleségül veszi Hárán lányát, Milkhát. Abban az időben ez még lehetett. Így jelent védelmet Milkha számára, az elhunyt lánya számára az elhunyt bátyja védelmet jelent majd. Az is látszik, hogy együtt mennek Úr Kaszdimból Kánaánba, ahogy még a gyermekénekekben is énekeljük. Itt még Tharé a vezető, együtt a család.

És az is kiderül, hogy az Úr még a Hárán lányán keresztül is messiási ígéretet akar beteljesíteni. Mert Nákhór és Milkha neve majd előjön akkor, amikor Rebeka születéséről lesz szó. Bethúél, Rebeka édesapja ebből a házasságból született. Nemhogy a halált legyőzés, abban az időben a halál, a szomorú halál ténye ellenére a család összefog, mert az Úr szeretete így mutatkozik meg egymást támogatva, hanem mutat előre a reménység ígéretére.

Akik ismerik a történeteket, tudják olvasva ezt a két nevet, hogy itt nem sokára meg fog születni a Messiás, mert az Úr szabadítót ígért az ő népének. Születnek az ősei, már csak idő kérdése és eljön az Úr Jézus, a Szabadító.

Hadd jegyezzem meg – gyászoló család is van közöttünk, a héten temetésen voltunk az óbudai temetőben, én is gyászolok, most már évek óta, gyakorlatilag nincs olyan család nálunk, aki ne gyászolna –, az őstörténetek zá-

ró mozzanatában a gyász fájdalmát hordozó hívő családok számára is ott van a reménység távcsöve hihetetlen bátorítása. Hiszen az Úr Jézus azzal mutatta meg a győzelmét, hogy feltámadt és él. És micsoda ajándékot készít az övéinek, amikor eljön mindörökre a vele való boldog közösség áldása.

Ábrámnak is lett felesége, Szárai. És azért is akartam most is a Károli fordítást olvasni, hogy hallhassátok ezt a kifejezést a felolvasásban is: magtalan volt. Meddő. Ma halljuk sokszor ezt a kifejezést, hogy meddő, meddőség. Kétszeresen is ott volt ez: magtalan volt, meddő volt, de után elmondja, hogy „nem volt néki gyermeke”. Igen ám, de akkor hogy lesz majd a messiási vonal utódlási kérdése? Hát, akkor hogy fog megszületni az Úr Jézus? Mert hát Ábrahám gyermeke lesz majd az ígélet örököse, beteljesítője.

A hívő családban nem születhet gyermek? Itt Pasaréten is többször volt beszélgetésem nekem is sokszor sírva, hogy nem értjük, hogy vannak olyan szörnyű hírek, ahol azt halljuk, hogy nem akarnak gyermeket vállalni se, meg utána se, mások meg, akik olyan örömmel lennének szülőkké, és még mindig nem születik, még mindig, már mennyi év eltelt, és a gyülekezetben, mint lelki családban is ez nagyon fájó. És úgy kérdezzük, hogy: – Uram, most akkor reménytelen az egész? Reménytelenség – halljátok? Reménytelenség.

Reménység Istene pedig éppen abban akarta megmutatni, hogy én hogyan teljesítem be az ígéretemet, hogy Ábrahámnak nem születhetett sokáig gyermeke. Aztán Izsáknak sem, aztán Jákóbnak sem Ráheletől, aztán Annának sem lehetett Sámuel sokáig, Zakariásnak és Erzsébetnek sem lehetett sokáig gyermeke, mert meddők voltak. Az Úr Jézus pedig aztán teljesen lehetetlen módon született, mert ő meg szűztől született, Szentlélektől fogant.

A reménység távcsövében a legreménytelenebbnek, és még a hívő népet is hihetetlenül megpróbálónak átélt élethelyzetben is láthatjuk az Urat, bízhatunk az ígéletében. Mert az Úr nekünk is, Thárééknak is, hogy akart adni minden áldását, hogyan akarta beteljesíteni az ígéreteit? Jézuson keresztül. Vele együtt mindent: „mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” – mondja a Római levél 8. rész 32. verse. Ezért bátorít a Jeremiás siralmainak is az a híres igéje, hogy: „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” Előtte pedig arról beszél, hogy az Úr kegyelme, hogy újul meg napról napra.

Még ma sem születhet gyermek, még ma sem fogant meg, még holnap sem fogant meg, még holnapután sem. Már hány év eltelt, és egyszer csak, lehet, hogy jön a hír, hogy megfogant a kisbaba. És az micsoda öröm már! Ha pedig mégsem ad az Úr gyermeket, akkor megvan a terve. Ha nem ad házastársat – épp ma olvastuk az igében –, megvan a terve. Mindig tudja az Úr, hogy mi a terve az övéivel is.

Az utolsó mozzanat pedig, hogy Tháré mint családfő vezetésével indul el a család Úr-Kaszdimból Háránig. Ott letelepednek, de közben Kánaánba mentek volna, csak valamiért letelepedtek. István vértanú tanúbizonyosság-tételéből tudjuk egyértelműen, hogy az elhívást Ábrám/Ábrahám már Úr-Kaszdimban megkapta, csak akkor még nem ő volt családfő. Itt olvasuk, Háránban meghalt a családfő, Tháré kétszázöt éves korában, és a folytatásban, a 12. rész 1. versétől olvassuk, hogy az Úr hogyan kezd el Ábrámon/Ábrahámon keresztül munkálkodni.

Annyit emelek csupán ki Ábrámmal kapcsolatban, hogy nem volt könnyű ezt a családot otthagynia az Úr útmutatása szerint. Nem volt egyszerű. Hetvenöt éves korában hátra hagyni mindent és mindenkit, akiket kellett, mert ez a család nagyon nagy szeretetben élt, de az Úr másfele vezette Ábrámot. Meg akarta mutatni neki, hogy nem városban lakik, hanem jövevényként az ígéret földjén, mert ezzel hirdeti az Úr, hogy micsoda reménységet készít az ő népének, meg Ábrahám családjának is majd, az utódainak. De te most még jövevény leszel, hogy ne a földi birtokban bízzál, reménykedjél, hanem az örök reménység, az örök haza reménységében, de persze a földi ország is áldássá lett.

De áldássá lett Ábrám/Ábrahám később a család számára is, és áldás lett a népek számára is. A pogány népek is – ahogy hallottuk a kezdetnél – , a pogány népek is olyan utódot kaptak Ábrahámon keresztül, aki e világ Megváltója, megtartó Istene, örök reménység az elveszett népeknek is.

Néhány jellemző mozzanat – a teljesség igénye nélkül, persze – arra, hogy lehet, hogy reménytelennek tűnt a helyzet (hol van az Isten, hol az Úr – nem is szerepel a kifejezés). Hiányzik az Úr? Dehogyan is! Amit ő megígért, viszi végbe. Minden nap minden héten, minden hónapban, minden évben, évtizedben, évszázadban, évezredben viszi az ő ígéretét a beteljesedésig Jézusban és Jézusra mutatva.

Te ehhez az Úrhoz tartozol-e már? Jézus követője vagy-e már? Követted-e ezt az Urat? Ha még nem, ennek a bibliai történetnek az üzenete is Jézusba vetett hitre hív. Lehet, hogy a helyzet is megoldódik, de akkor is fontosabb a reménytelen helyzet megoldásánál, hogy ki az az Úr, akit követhetek szeretettel, hűséggel, örök reménnyel.

Az Úrban bízókat pedig velem együtt abban bátorítja, hogy a minden szép nap idején is, az ünnepek idején is tudja az Úr, hogy mi a terve, de a reménytelen helyzetben is a reménység Istene Jézusban, és Jézus által, vele együtt, élő reménységre hívott el. Így bízzatok benne.

És most, amikor énekeljük a 230. számú dicséretnek az 1-2. verseit, erről az Úr Jézusról énekeljünk, aki elvégzett mindent, akiben bízhatunk, akiben reménykedhetünk: *Áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és romfelett. Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.*

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, hódolunk előtted, hogy megvallhattuk az énekben is: békesség van én velem, mi velünk, a házasságban, a családban, a nagycsaládban, hazánkban, népünk életében is. És ezt akkor is valljuk, ha nagyon fáj még mindig a háború szörnyű igazsága, terhe.

Látjuk mi is, hogy a mi nemzedékünkben is milyen nagy a gonoszság, és annyira szégyelljük, amikor mi is bűnben vagyunk, valamit elrontunk, ellened és egymás ellen vétünk. De köszönjük, hogy ma is a te igédben, ahogy az őstörténetek idején megmutattad, kegyelmedet, szabadításodat, hűségedet hirdetted. És köszönjük, hogy rád tekinthetünk hittel, reménységgel.

Áldunk azért, hogy tőled kérhetünk reménységet, bizalmat, hitet, türelmet, hosszútűrést vagy béketűrést azoknak a testvéreinknek, akik most különösen nehézségek között élnek betegágyon fekvő vagy a körülményeik alakultak nagyon rosszul.

Akik pedig szabadságos idejüket tölthetik még, a vakációt, kérünk téged arra, hogy a pihenés fizikai és lelki örömeiben is lássanak téged megtartó Úrnak.

Segítsd meg a pedagógusokat a tanév előkészítésében. Nekik is adjál fizikai erőt is a munkához.

És kérünk, áldd meg a gyermekeinket, unokáinkat, dédunokáinkat, akik új iskolát kezdenek. Ott is hadd tapasztalják meg jelenlétedet, hogy a háttérben te mindig munkálkodol.

És köszönjük neked, hogy amikor költözésről van szó, házépítésről, lakásfelújításról, akkor is igaz, hogy te az ilyen körülményeket is nekünk reménységben akarod kegyelmesen adni.

Add, hogyha elcsüggedünk is, tekintsünk rád hittel, reménységgel.

Kérünk téged, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővídjétek a reménységben a Szent Lélek ereje által. (Róma 15,13)

633

Isten nevét dicsérem

CXI. Zsoltár

☞ Kerekes Károly gyűjteményéből, 1982

♪ Magyar népdal

C F7 B D7 G
 Is - ten ne - vét di - csé - rem, szí - vem csu - pa há - la,
 C F7 B D7 G
 E - gyütt mond - junk há - la - dalt, kö - zös é - nek áld - ja:
 B G As F G7 Cm
 Refr. Jó - ság, hű - ség ke - zed min - den mű - ve,
 B G As F G7 Cm
 Szent vagy, jó vagy, ál - dunk mind - ő - rök - re!

2. Döbönt szívünk ráésmél, milyen nagy az Isten:
Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent.
Jóság, hűség ...
3. Igaz jóság, irgalom minden rendelése,
Csak az érti valóban, aki bízik benne.
Jóság, hűség ...
4. Soha el nem felejtí ősi szövetségét,
Maga őrzi, táplálja, egybegyűjtí népét.
Jóság, hűség ...
5. Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,
Csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:
Jóság, hűség ...